

Yolun Sonu

– safdeha · 03 Ocak 2019

Yolun sonu var mı? Baksam, kıvrımlı, düz değil, yükselen binalar... Birkaç adım atsak yine aynısı. Kim görebilir ki sonu var mı?

Yolun sonunu kim merak eder ki... Kim plan yapar, amaç belirler, gideceğim der sonuna kadar?

Yürümeye başlar, benzer binalar, dükkânlar, insanlar, seyyar satıcılar, okullar, hastaneler, arabalar... Hepsi birbirine benzer. Hep meşgale vardır, alışkanlıklar biraz daha ileriye götürecek merak duygusunu üretmez! Aynı dil, aynı sesler, aynı doğada değişmez bir görüntü... Oyalanır dururuz aynı yerde! Birisi sorsa, yolun sonu nerede, şaşırır bakakalırız! İşte gidiyor buradan, yürürsen bulursun sonunu deriz. Ama kimse bilmez o yolun sonunu, hatta başını. Hayat bir yerden başlar ve bir yerde biter... İşte biri vardır derler, ama o yaşanmış sabit yerde, onu tanıyanlar. Tanıyan kimse kalmadı mı unutulur gider.

Yolun sonunu merak eden, üretkendir, hareketi sevendir, aklını kullananıdır. Gidip te geri dönmeyendir. Eğer gittiğin yoldan geri dönmüyorsan, ailen yoktur, çoluk çocuğun yoktur, akrabaları yoktur. Her adım da değişir o insan. Yeni şeyler öğrenir, paylaşır, not tutar... O birikim bittiğinde bir kitapçıya, bir kafeye, bir üniversiteye notlarını bırakır. Adını da eklemeyi unutmaz. Herkes onun notlarını okudukça merak eder. Kimdir bu? Neden yürümeye devam ediyor, neden para istemiyor, neden telif hakkı istemiyor der durur. Hani notun en başında imzası olsaydı keşke der. Bu herkese benzemeyen kişi, hangi sokaktan geçerse görünmeden geçer gider adeta yanımızdan. Rüzgâr esti deriz. Yağmur yağdı deriz, ne tatlı bir koku yayıldı deriz. Arkamıza bakarız gölgesi düşer, karışır hayalimize. Yediğimize, içtiğimize karışır ondan yansıyan renkler... Biz yaşarız orada o ise bizi deler geçer, fark etmeyiz bile.

Herkesin tercihinde eğer karşılığında para varsa, yaşamını garanti ediyorsa, çıkarı varsa o yolun sonu onun için önem kazanır. İşte o bilinmeyen kişiye yetişmeye çalışır. Bedava söylesin ki, ondan bilgileri çalsın ki, hatta kullandığı araçlara sahip olsun ki... Dünyaya sahip olsun. Ben gidiyorum ya deriz. Yaşamayız, ne demişsek dediklerimizi...

Hiç birimiz yolun sonunu merak etmeyiz, hep yaşayacakmışız gibi aynı ekseninde döner dururuz. Güzel bir uyku, acısız bir yaşam, kölelerimiz, sahip olduklarımız merakımızdır. Oysa o yolun sonu, bizi sonsuz yaşama, yokluğa ve gerçek huzura götürecektir. Bunu anlamak için o yolun sonunu merak etmemiz lazım. Bu kadar yükümüz varken, neden o yükü bilmediğimiz sonu arayacağız ki? Yahut sahiplendiğimiz yükü bırakıp, o sona varacağız ki... Etrafında varken otlak, su, sorgu sorulmayan inek gibi yeyip içip durmadan dönmek varken!

Merak edene, yolun sonu sonsuzlaşır... O mücadele ile çekilen acılar, sıkıntılar, hastalıklar biter ve

karşılığı olan en güzel şeyler ona hediye edilir. O yolun sonu gerçek aşka vardır. O aşk ki, bitmez, kalbi doldurur, her nefeste onurlandırır. O yolun sonunu bulamayıp, merak etmeyip bir yerlerde kalıp meşgul olanlar ise, mecburi değişimle gerçeği gördüklerinde, merak etseydik keşke diyeceklerdir, eminim!

Görünüyor yolun sonu
Artık kalmıyor hiçbir yönü
Giyemeden bile donu
Terk ediyoruz bedeni...

Hiç almadığımız kadar yük
İşte o zaman taşımaya memur bırakıyor
İstesek de istemesek de
Terk ediyoruz aleni...

Saffet Kuramaz